

Ladislav Kubíček

Žít v Boží přítomnosti

Jedna z hodnot, jíž mnozí lidé, a dokonce i mnozí křesťané, nerozumí, je život v Boží přítomnosti. Jak to chápou já? Snažím se žít v Boží přítomnosti? Jako by se na mě Bůh díval? Jako by? Ale vždyť on se dívá! Jakmile si toto uvědomím, musí to podstatně změnit způsob mého života. Nutně to člověka vede k mravnímu charakteru, k čistotě, o jaké se materialistům ani nesní. Tímto poznáním bude naplněn i náš pohled na kříž. Vyvolá to bolest nad našimi hříchy a současně radost, protože právě tímto prozřením je zajištěno naše vítězství a vykoupění. Začínáme pak chápat paradoxní výroky světců - „Ó šťastná vino!“ - „Ó radostný kříži, ke kterému vztahuji své ruce, a toužím po tobě“. Jedině pod tímto zorným úhlem můžeme chápat i Kristovo „chci, aby moje radost byla ve vás a vaše radost, aby byla dokonalá“. Proč to řekl právě na začátku dne svého utrpení? Proč ne jindy?

Na Tvůj příchod čekáme

Není nutno si Boha představovat, je nutno Boha prožívat. Až přijde Kristus podruhé ve své viditelné podobě, budeme na něj patřit tváří v tvář. Pak budeme zcela jistě zbožní, budeme žít jen pro Boha. Nebude ani možné žít jinak než v jeho přítomnosti. Tváří v tvář Bohu nebude možné být rozptýlený, nesoustředěný. Prožívejme to už teď. Snažme se už dnes aspoň tušit tu krásu. Lidé pořád chtějí vědět, kdy „to“ bude. Bůh nám výslovně nechtěl říct žádné datum. Naše příprava a naše těšení by tím byly ovlivněny. „Bděte!“ Kdybychom věděli, nebděli bychom. Neplýtvajme tedy energií na hledání odpovědi na otázku „kdy?“, ale žijme plně, těšme se, bděme, to je náš úkol, to je naše poslání. Tvrdím-li, že věřím v příchod Kristův a těším se na věčný život tváří v tvář Bohu, pak to musí mít své pevné místo i v mém denním programu, stejně jako modlitba nebo jídlo.

(z knihy *Na minutu s L. Kubíčkem – Zapalují?*)

Richard Rohr

Kdo byl Ježíš?

Kdo byl Ježíš? U Marka čteme, že Ježíšovi jeho rodina nerozuměla. „Vešel do domu a opět se shromáždil zástup, takže nemohli ani chleba pojmít. Když to uslyšeli jeho příbuzní, přišli, aby se ho zmocnili; říkali totiž, že se pomát!“ (Mk 3,20–21).

Ježíš určitě nevypadal jako nadmíru spořádaný, řádný, „normální“ člověk, jak si představujeme zbožné lidi. Třeba nám to říká, že naše nejvlastnější pojetí života z víry jde

špatným směrem. Byli jsme daleko spíše ovlivněni anglosaským puritanismem nebo stoicismem než tím, co se Ježíš pokouší sdělit.

Náboženství neznamená konat krásné, řádné a správné věci, jak by lidé očekávali. Boží dobrota zasahuje daleko hlouběji než toto a vyžaduje daleko více. Kdo z nás by například s hrdoostí přijal do domu takového Jana Křtitele – muže divokého vzezření, jemuž se dalo stěžít rozumět, jehož drsná slova by nás přivedla do nemalých rozpaků? Také Ježíš mluvil ke svým současníkům a nebyl pochopen. Stál mimo hlavní proud očekávání a to stačilo, aby ho označili za „pomateného“.

Ježíš se nijak neshodoval s tváří onoho dokonalého muže kavkazského typu s elegantně přičísnutými vlasy, kterého vidáme na obrázcích. Byl mužem, který se za každou cenu snažil být věren Bohu a sdělovat tuto pravdu světu. To svět nechtěl slyšet. Dnes by byl opět ukřižován – a možná i církví. *(meditace pro slavnost Ježíše Krista Krále)*

Akce Zachraňme lovosické varhany

zůstává pro naši farnost stále aktuální.

Díky trvajícím ochotě k pomoci od pana Pavla Hrubeše pokračují aktivity na opravě varhan v našem kostele.

Naplánované benefiční koncerty je nutno odložit na dobu kdy bude možné je realizovat.

Děkujeme všem, kdo opravu podpořili finančně i všem, kteří se zapojili do přípravy a realizace této akce. Podrobnější informace a způsob jak přispět najdete na internetových stránkách naší farnosti: <https://farnostlovosice.cz/>.

Liturgie v rodině

<https://www.youtube.com/watch?v=nXjfwGSluRU>

<https://www.cirkev.cz/cs/aktuality/200315liturgie-v-rodine>

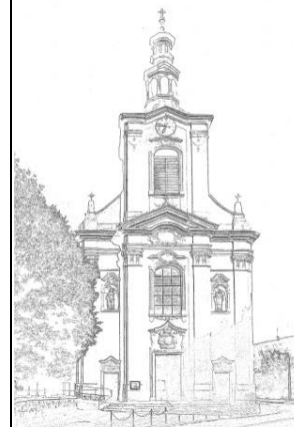
<https://www.farnostkomin.cz/aktuality/domaci-bohosluzba-slova/>

<https://www.pastorace.cz/clanky/manual-pro-domaci-nedelni-bohosluzbu>

Naši biskupové v souvislosti s teroristickými a vandalskými útoky na kostely doporučují věřícím, aby **věnovali zvýšenou pozornost odloženým zavazadlům, balíkům a větším předmětům i chování neznámých osob ve svém okolí**. V případě podezření se nemáme ostýchat upozornit Policii ČR na tel. č. 158.

Václav č. 39 (2020)

22. 11. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti sv. Václava v Lovosicích Zahradní 32/2 410 02 Lovosice web: farnostlovosice.cz

Slavnost Ježíše Krista Krále

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30
Út 17:30
St, Čt 8:00
Pá 16:30

Modlitební skupina

Út 16:30

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

DD Milešov

zámecká kaple

V době karantény nebude.

- Tuto neděli je **Slavnost Ježíše Krista Krále** končí liturgický rok. Příští neděle je 1. neděle adventní.
- **Farní kavárna** po dobu karantény nebude.
- **Náboženství dětí** bude ve čtvrtek od 14:30.
- Doporučujeme **sledovat přenosy bohoslužeb**. Těm, kteří tuto možnost nemají, **uděluje otec biskup dispens** od účasti na nedělních bohoslužbách.
- Stále je možnost si v sakristii **zakoupit kalendáře**: závěsný Katolický kalendář (A5) za 49 Kč závěsný Rodinný plánovací kalendář (A3) za 79 Kč

Papež František

Panna Maria, žena modlitby

Katecheze Svatého otce při generální audienci 18. listopadu v knihovně Apoštolského paláce

(Lk 2,39-40.51)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V našem cyklu katechezí o modlitbě se dnes setkáme s Pannou Marií, ženou modlitby. Maria se modlila. Ještě když jí svět nezná a je prostou dívkou, zasnoubenou s mužem z Davidova domu, Maria se modlí. Můžeme si představit mladou dívku z Nazareta, pohrouženou do mlčení v ustavičném dialogu s Bohem, který jí záhy světil posláním. Ona je milostiplná a neposkvrněná od početí, ale dosud nic neví o svém netušeném a mimořádném posláním a rozbouřeném moři, na které se má vydat. Jedno je jisté: Maria patří k velkému zástupu těch, jejichž srdce je pokorné, nevyskytují se v oficiálních dějepisech, avšak Bůh s nimi připravil příchod svého Syna.

Maria svůj život nevede autonomně, čeká, že Bůh uchopí otěže její cesty a povede ji, kam chce On. Je poddajná a touto svojí disponibilitou připravuje velké události, jimiž je Bůh vtažen do světa. Katechismus nám připomíná její stálou a pečující přítomnost v dobrotivém Otcově plánu a v Ježíšově životě (srov. KKK, 2617-2618)

Maria se modlí, když přichází archanděl Gabriel, aby jí v Nazaretě doručil poselství. Jejím drobnému a nezměrnému přitakání, jež dá v té chvíli celému stvoření poskočit radostí, předcházelo v dějinách spásy mnoho jiných přitakání, mnohá důvěřivá poslušnost a mnohá ochota vzhledem k Boží vůli. Není lepší způsob modlitby než stanout jako Maria v postoji otevřenosti, se srdcem otevřeným Bohu: „Pane, co chceš Ty, kdy chceš Ty a jak chceš Ty“. To znamená, že srdce se otevírá Boží vůli, a Bůh ustavičně odpovídá. Kolik jen věřících takto prožívá svoji modlitbu! Ti, kteří jsou pokorného srdce, se takto modlí, v oné, dalo by se říci, podstatné pokoře; v pokoře jednoduchosti: „Pane, co chceš Ty, kdy chceš Ty a jak chceš Ty“. Lidé, kteří se takto modlí, se nerozčilují, protože dny jsou plné problémů, ale jdou vstříc realitě a vědí, že v pokorné lásce, v lásce nabízené za každé situace, stáváme se nástroji Boží milosti. „Pane, co chceš Ty, kdy chceš Ty a jak chceš Ty“. Je to prostá modlitba, která však vkládá náš život do Pánových rukou, aby nás vedl. Všichni se takto můžeme modlit, takřka beze slov.

Modlitba umí ochočit neklid, který se nás zmocňuje, protože si vše nárokuje dřív, než o to požádáme, a chceme to ihned. Tento neklid nám ubližuje, ale modlitba jej dokáže upokojit a proměnit v ochotu. Když mne ovládne neklid, modlím se a modlitba mi otevírá srdce a uschopňuje mne k přijetí Boží vůle. Panna Maria v těch několika okamžicích Zvěstování, dovedla odmítnout strach, přestože tušila, že si svým přitakáním přivodí velmi těžké zkoušky. Chápeme-li v modlitbě, že každý den, který od Boha dostáváme, je povolání, pak svoje srdce rozšiřujeme a přijímáme všechno. Učme se tak říkat: „Pane, co chceš Ty. Slib mi jen, že budeš se mnou na každém kroku.“ Toto je důležité: požádat Pána o jeho přítomnost na každém kroku naší pouti; prosit, aby nás nenechal samotné, neopustil v pokušení a těžké chvíli. Onen závěr modlitby Otčenáš vyznívá takto: je to prosba o milost, o kterou nás Pána naučil žádat sám Ježíš.

Maria provází Ježíše modlitbou po celý život, až do smrti a zmrtvýchvstání, a nakonec provází i první kroky rodící se církve (srov. Sk 1,14). Modlí se spolu s učedníky, kteří prošli pohoršením kříže. Modlí se s Petrem, který podlehl strachu, a plakal z lítosti. Maria je mezi učedníky, muži a ženami, které povolal Její Syn, aby utvářeli Jeho společenství. Nedělá mezi nimi kněze, nikoli! Vystupuje jako Ježíšova Matka, která se s nimi modlí, ve společenství, jako jedna jeho členka. Modlí se s nimi a za ně. A Její modlitba předchází budoucnost, která se naplňuje: působením Ducha svatého se stala Matkou Boží a působením Ducha svatého Matkou církve. Když se Maria modlí se vznikající církví, stává se Matkou církve, v modlitbě provází učedníky při prvních krocích církve, očekávající Ducha svatého. Činí tak mlčky, a to ustavičně. Mariina modlitba je tichá. Evangelium vypráví pouze o jediné Mariině modlitbě, když v Káně prosí svého Syna za ony nebohé lidi, kterým hrozí, že při oslavě utrhá ostudu. Jen si to představme – uspořádat svatební hostinu a v jejím závěru nalévat mléko, protože víno už došlo! To by ale byla ostuda! Maria se ale modlí a žádá Syna, aby ten problém vyřešil. Mariina přítomnost je již sama o sobě modlitbou a její pobývání ve Večeřadle mezi učedníky, kteří očekávají Ducha svatého, je spočínutím v modlitbě. Takto Maria rodí církev, je Matkou Církve.

Katechismus vysvětluje: „Ve víře jeho pokorné služebnice se Božímu daru dostává přijetí, na které Bůh čekal už od počátku časů“ (KKK, 2617).

V Panně Marii je přirozená ženská intuice povýšena jejím zcela jedinečným sjednocením s Bohem v modlitbě. Proto při četbě evangelia zjišťujeme, že někdy jako by se vytrácela, aby se pak v zásadních chvílích znovu objevila. Maria je otevřena

Božímu hlasu, který vede její srdce a kroky tam, kde je zapotřebí její přítomnosti. Tiché účasti matky a učednice. Je přítomna, poněvadž je Matkou, ale též protože je první učednicí, která si nejlépe osvojila Ježíšovo učení. Maria nikdy neprohlašuje: „Pojďte, vše vyřeším“, ale vybízí: „Udělejte všechno, co vám řekne“, přičemž neustále ukazuje prstem na Ježíše. Toto je typický postoj učedníka a Maria je první učednicí: modlí se jako Matka a jako učednice.

»Maria to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom« (Lk 2,19). Takto evangelista Lukáš načrtává Matku Páně v evangeliu Ježíšova dětství. Všechno, co se děje kolem ní, má hluboký dopad na její srdce: dny naplněné radostí, stejně jako nejtemnější chvíle, kdy také ona stěží chápe cesty, kterými se má ubírat Vykoupení. Všechno končí v jejím srdci, aby bylo modlitbou důkladně vytrýbeno a proměněno. Ať už jde o dary mudrců anebo útěk do Egypta, až k onomu děsivému pašijovému pátku – to všechno Matka uchovává v srdci a vnáší do svého dialogu s Bohem. Kdosi přirovnal Mariino srdce k perle nedostupné nádhery, utvořené a vyhlazené trpělivým přijímáním Boží vůle skrze Ježíšova tajemství, o nichž rozjímala v modlitbě. Jak by bylo krásné, kdybychom se mohli alespoň trochu připodobnit naší Matce! Srdcem otevřeným Božímu slovu, tichým a poslušným srdcem, srdcem, které dokáže přijímat Boží slovo a dává mu růst spolu s dobrou setbou církve. *(Papež František)*

Myšlenky na měsíc listopad - JAN SOKOL

1. Není dobré, aby byl člověk sám. I náboženský život potřebuje společenství, kam chodíme pro povzbuzení, pro posilu a Boží milost.
2. Blahoslavení nejsou mocní, silní a průbojní, ale naopak milosrdní, kteří mají čisté srdce – kteří nezávidí, nelžou a nepodvádějí.
3. Křesťan by neměl zapomenout, že předmětem křesťanské naděje není jen bohatý a spokojený život, který tak jako tak skončí smrtí. Naopak, těšíme se, že jednou přijde Boží království, kde už nebude bolest ani smrt.
4. Evangelium nám připomíná, že nejsme jen nějakí otroci či loutky, ale že svůj život samostatně vedeme či podnikáme – s rizikem, ale také s velkou nadějí, kterou Kristus nazývá království Boží.
5. Neděle je den, kdy Kristus vstal z mrtvých. Je to velká příležitost, abychom si připomněli, co má pro nás tu vůbec největší cenu a hleděli si toho.